kid jälle sure hulga rüütli- ja jalla-wägge koggunud, agga nemmad heidsid ennast lekka weel emale, sest nende meles seisis alles se wiimne hirm. Üks suur ja lai jöggi, Tonau nimmi, lahhutas need kahhed wäed weel ühhest ärra. Siin pool jögge ollid keid linnad jo meie käes, ja keige wäega ülle jöe minna olli üks wägga kartlik assi; sest essite olli se jöggi wägga lai, nago merri, ja teiseks ei olnud meil teisel polel ühtegi mona, ei innimestei, egga hoostel, ja kolmandeks ollid seäl sured mäed ja wägga kitsad teed, kus wägga raske olli sured tükkid läbbi wia, ja nisugguse hulgaga läbbi peäseda, ja peälegi olli üks sadda ja wiiskümmend tuhhat Turkid seäl meid ootmas. Ommeti meie üllem Kinral ei woinud parrata. Essite läkkitati, laewattega monned wahwad Kinralid, ja pealtkud monne riggimentidega ülle, ja need said ka hästi ülle, löid monned weikesed troppid mahha, mis nemmad seäl leidsid ja monned aiasid nemmad laiale. Ja se läbbi tulli suur hirm selle rahwa peäle mis seäl ümberkaudo ellas, et nemmad hakkasid hulgaliste seält ärrapöggenema. Keigeennamiste olli üks wägga wahwas Kinral, Paron Welsman nimmi, se olli jo mitme taplusse sees Turkid ärrawoitnud ja neile suurt kahjo teinud, ja sepärrast kartsid nemmad tedda wägga ja ei woinud ial ta wasto seista. Agga meie rahwas ei tohtnud weel teile pole jäda, waid kui nemmad ollid waenlastega taplenud ja neid ärrawoitnud, ja monni saki sanud, siis neminad tullid jälle taggasi. Ja se sündis sel kewwadel kül mitto puhko, et nemmad waenlaste ülle woimust said, ja siis ennam:ste keik

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1774, lk. 19